

Et brev fra Otto Møller

af P. G. Lindhardt

Under en difteriepidemi i 1882 mistede Otto Møller, sognepræsten i Gylling, to af sine tre børn; en datter var død 11 år forinden. Det ældste barn døde 9. januar, det næste 13. januar, men den yngste (Erik – den senere historiker) begyndte 24. januar at vise tegn på bedring. Ulykkens betydning for udfoldelsen af Otto Møllers forløsningsteologi skal ikke omtales her; de nærmere omstændigheder ved børnenes sygdom og død har han, med en udførlig skildring af sin sindstilstand, fortalt om i et brev til Skat Rørdam, 25. januar 1882 (Otto Møller og Skat Rørdam: En Brevveksling II, 1916, 22 ff.) Nedenfor gengives et brev (af samme dato) til en nabopræst, G. N. Bugge (1827-97, sognepræst i Torrild-Vedslet 1875-94), hvis kone lå syg og døde 25. april 1882. Brevet er nylig kommet mig i hænde fra en privat kilde og nu indlagt i Otto Møllers arkiv i Det kongelige Bibliotek.

Kjære Bugge. Jeg vil med et Par Ord takke Dem for Deres Medfølelse med os, De der selv har nok at bære på. Nu synes det dog at være bedre med vor lille Erik, men at Angsten for ham svinder, giver os Ro til mere at føle det pinlige Savn af dem, der er borte. Jeg kan alligevel ikke fuldtakke Vorherre for, som han i Naade har holdt ved os i denne Angestens Tid og baaret os hidtil gennem det, jeg ikke troede, vi kunde bære. Han se nu i Naade til Deres stakkels Kone og lade hende snart finde Fred; jeg kommer hende ihu hver Dag i mine fattige Bønner. Hils hende og sig, at det hver Dag i denne Tid har lydt for mig med en trofast Røst: »Herren er god og evig er hans Kjærlighed«; han give hende Naade til at hvile i denne Tro og vente paa hans Time; »tøver han længe, han kommer dog vist, glæder os saa desto mer«. Ja det er meget lettere at tale om Lidelse end at gennemgaa den; men han som styrker alle efter sin Visdom og Naade og ikke efter vor Uforstand og Synd, han afpasser dog altid Byrden efter Ryggen og gjør baade Prøvelsen og dens Udgang, saa vi kan taale det. Han se i Naade til Dem alle i den trangt besøgte Præstegaard og lade alt tjene til det, som er Hovedsagen af det hele, til evig Frelse og salig Taksigelse.

Deres hengivne
Otto Møller